

den al Evne for, alene det var ikke lidt. Og hun saa sig med Glæde, ikke blot om hørende til Videnskabsmændenes Kreds men som en af de *Kvinder* der — som Mary Somerville eller Caroline Herschel — havde gjort deres til at udrydde denne falske Paastand; hun hilste saaledes med Glæde den Tanke, der for nogen Tid siden var fremme i Kvindesagskredse, at føje hendes Biografi ind i en Oversigt over, hvad Kvinder havde udrettet i de exakte Videnskaber.

Men der var mere. Det er ikke os Kvinder nok at se, at Kvinder kan gøre det samme som Mænd og paa den samme Maade. Det vilde jo kun vise, at Kvinder kan blive som Mænd; men vi vilde gerne se, at de kan bevare noget ejendommelig kvindeligt, bevare noget af den varme Personlighedsinteresse, det blødt-modtalige poetiske Sind, eller hvad der ellers særtegner Kvinden. Derfor blev der en saa almindelig Glæde, da Sonja Kovalevski for et Aar siden udsendte sin Bog „Liv i Rusland“ (se Kv. og Samf, 1890, S. 65), thi alle maatte være enige om, at det var en Bog, som kun en Kvinde kunde have skrevet. Og det var ingenlunde og skulde ikke være hendes eneste Bog. Hun har efterladt sig et fuldført Arbejde, og endnu paa det Sygeleje, som ingen, heller ikke hun selv, havde ventet skulde blive hendes Dødsleje, endnu *der* var hun fuld af Planer om, hvor meget hun vilde skrive. Hendes Hjærte var visselig ikke blevet udtørret af de tørre Tal!

Og dette samme „kvindelige“, som var Understrømmen i hendes Bog, prægede hendes elskværdige beskedne Fremtræden, der vandt hende Venner, hvor hun kom, og gjorde saare meget til at udrydde Fordommene mod Kvindens Ret til at udvikle sine Evner.

Derfor er der ikke blot Sorg blandt den Kreds af Kvinder i Stockholm, til hvem hun varmt sluttede sig; men rundt om i alle Lande er der Sorg, fordi Kvindesagen i Sonja Kovalevsky har mistet en af sine bedste Forkæmpere.